

Ιερισσού Θεόκλητος: Οι κενόδοξοι πλουτίζουν, αλλά και όσοι πλουτίζουν καταντούν κενόδοξοι

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Την Κυριακή 17 Νοεμβρίου 2024, που στην Εκκλησία μας αναγινώσκεται η Ευαγγελική Περικοπή του Άφρονος Πλουσίου (Λουκ. ιβ'16-21), η λεγομένη Θ' Λουκά, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος, ακολουθούμενος από τον Διάκονό του π. Νικόλαο Τσεπίση επεσκέφθη τη μικρή Ενορία Αγίων Αναργύρων Νέου Βελεστίνου (πρώην Κοκκαλούς), όπου διακονεί ο Παν. Αρχιμ. π. Ιουστίνος Κεφαλούρος, για να επικοινωνήσει με το ευλογημένο Πλήρωμά της και να προστεί της Κυριακάτικης Ευχαριστιακής Συνάξεως που τρέφει με Σώμα και ποτίζει με

Αίμα Χριστού τον Κόσμο.

Ο Λαός του Θεού ανταποκρίθηκε στο Κυριακάτικο κάλεσμα της Εκκλησίας και προσήλθε στην Ευχαριστιακή Σύναξη με επικεφαλής τον Τοπικό Πρόεδρο κ. Δημήτριο Χαρπουσάνη κ.ά.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε, βασιζόμενος στην Ευαγγελική Περικοπή, στα μεγαλεία του πλούτου, αλλά και στην άμετρη κενοδοξία που δυστυχώς γεννά το χρήμα, ο αδόκητος πλουτισμός, στην ψυχή των αφεντικών του.

Δυστυχώς, παρατήρησε ο ομιλητής, η υπερφίαλη σύναξη και χρήση του πλούτου ελευθερώνει καθημερινά τη δυσοσμία της ακόρεστης βουλιμίας του ατόμου, την ενστικτώδη τάση να κατέχει, να καταναλώνει και να ευφραίνεται αισθησιακά δίχως όρια και φραγμούς.

Τάση που τον γεμίζει με άγχος και αγωνία και καταντάει στη νεύρωση, αφαιρώντας του κάθε υποψία για προσωπική σχέση με τον κόσμο, για πραγμάτωση της ζωής ως γεγονότος κοινωνίας και σχέσεως με Θεό και ανθρώπους.

Σαν βουλιάξει η ανθρώπινη κατεστραμμένη οντότητα στον πλούτο, συνέχισε, και χάσει την αυθεντικότητά της και τη φυσιογνωμία της, μουχλιάζοντας μαζί με τους τίτλους των θησαυροφυλακίων που έκανε θεούς της, χάνει κυρίως την εικόνα του ανθρώπου και τη θέα του αληθινού Θεού, απώλεια βαριά που ώθησε τον Όσιο Νικήτα Στηθάτο να γράψει: «...Αν αγαπάς τον χρυσό, δεν αγαπάς τον Χριστό...»!

Και κατέληξε ο Επίσκοπος: «*Η μωρία του νεόκοπου πλουτισμού σαρώνει τα πάντα και καθημερινά επιβεβαιώνει τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά που γράφει: “Οι άνθρωποι του πλούτου στην πραγματικότητα φοβούνται τη φτώχεια, μη πιστεύοντας σ’ Εκείνον, που υποσχέθηκε ότι θα δώσει όλα τα αναγκαία σε εκείνους που ζητούν τη Βασιλεία του Θεού.*»

Και με τη σκέψη μόνο αυτή σαν αφορμή, ακόμα κι αν τα έχουν όλα, δεν ελευθερώνονται ποτέ απ’ τη νοσηρή και ολέθρια αυτή επιθυμία, αλλά μαζεύοντας πάντοτε, φορτώνουν τον εαυτό τους άχρηστο φορτίο, η μάλλον του κατασκευάζουν παράδοξο τάφο, ενώ είναι ακόμα ζωντανοί.

Γιατί οι νεκροί θάβονται στο κοινό χώμα, ενώ ο νούς του ζωντανού φιλάργυρου θάβεται στο χρυσάφι που κι αυτό είναι χώμα. Κι αυτός ο τάφος είναι πιο βρωμερός απ’ τον άλλο, για όσους έχουν υγιείς τις πνευματικές αισθήσεις. Και τόσο πιο βρωμερός είναι, όσο με περισσότερο χρυσό τον έχει σκεπάσει.

Γιατί η δυσωδία της πληγής των αθλίων θαμμένων διαπερνάει το πάχος αυτού του τάφου και φτάνει μέχρι τον ουρανό, στους Αγγέλους του Θεού και στον Θεό”!

Δυστυχώς όσοι πλουτίζουν καταντούν κενόδοξοι! Αλλά πάλι, οι κενόδοξοι πλουτίζουν!»

